

Afskedsord fra Kina

Jeg er nu nær grænsen til Burma og forventer at rejse ind i landet i morgen. Det er ikke muligt at rejse alene til Burma over land, saa jeg bliver eskorteret de første ca. 100 km til nærmeste større by (hvilket de tager 1300 kr for, saa det er en dyr taxa).

Det er således tid til at reflektere lidt over indtrykkene fra de to uger i Kina.

Man må absolut have respekt for hvad landet har nået, siden Mao ved sin død i 1976 efterlod det forarmet, kaotisk og med 10 årgange kinesiske børn uden nogen form for uddannelse. Kineserne er af natur flittige, og da de først fik lov til at vise initiativ og tjene penge, kom der gang i udviklingen.

Der er som bekendt mange af dem, og det kan være lidt som at betragte en myretue, f.eks. ved vejbyggeriet jeg cyklede forbi i går: En gammel havetraktor med en osende motor bringer et læs klippestykker, nogle smadrer stenene til mindre stykker, andre bærer dem i kurve rundt til "brolæggerne", der laver stenopmurede grøfter medens atter andre lægger sten som belægning til et fortov langs vejen.

De gamle overfyldte bymidter er for det meste væltet for at give plads til store bankpaladser (hvor hovedsæderne mange steder har to store udhuggede granit løver til at flankere den imponante indgang - en enkelt bank havde dog valgt elefanter i naturlig størrelse). Offentlige bygninger ser ogsaa ud til at skulle indgyde folket respekt og er ofte bygget i et flot, særdeles solidt, og måske en anelse svulstigt design - langt fra de moderne, men ensformige firkantede stål-og-betonbygninger. I denne lille by paa Randers-størrelse kom jeg i dag forbi en boernehave, som nærmest kan sammenlignes med Disney's Torneroseslot.

Og saa er det en fornøjelse, at der er saa pænt og rent overalt i byerne. Paa gader og fortove er der et enormt korps af rengøringspersonale, der med riskoste og fejblad paa et langt skaft fjerner hvert

nedfaldet blad, efterladt cigaretskod og vildfarne plastposer. Forretningerne fejer konstant fortovet rent paa samme måde, og jeg har selv set hvordan unge mennesker venter med at smide en tom chipspose, til de kommer til et affaldsstativ.

Kina er i dag en stor markedsplads, hvor alt, hvad der frembringes i landet, udbydes i overvældende mængder. De kinesiske producenter er blevet inspireret af de priser, deres vestlige kunder forlanger for de færdige produkter i vores del af verden, og er derfor ved selv at etablere varemærker og egne butikker. En rask spadseretur gennem byen her viser dog, at hvor der er trængsel paa markedet, saa er der i hovedstrøgets fine butikker generelt flere ekspedienter end kunder...

Generelt er kineserne flinke mennesker, der gerne vil hjælpe. Desværre er kommunikationen vanskelig, men det er mit indtryk, at naar en kineser kan lidt engelsk, saa skal jeg kun stå stille et ganske kort øjeblik og kigge paa kortet, foer de kommer og spørger om de kan hjælpe. Jeg er nu åbenbart nået saa langt ud, at her sjældent kommer fremmede langnæser, for jeg bliver grundig studeret, naar jeg går rundt i byen. Da jeg til frokost gik hen til en temmelig primitiv kulfyret

gaderestaurant og udpegede de ting, jeg gerne ville have, varede det ikke længe inden et par andre kunder rykkede sammen og bød mig en stol (i samme størrelse som vore dagplejepiger anvender til børnene) og en cigaret. Jeg nøjedes med at tage stolen. Jeg fik her ogsaa instruktion i at spise et genstridigt kyllingelår med pinde uden at bruge fingrene.

Det skal ogsaa med, at politiet er mindst lige saa talstærkt tilstede i gadebilledet som fejedamerne, men at man bemærker dem endnu mindre - de er der bare, parate til at gribe ind. Det betyder ogsaa, at man kan føle sig helt tryk, og jeg lader roligt min lille rygsæk stå paa gaden hvis jeg går ind og forretter et ærinde.

Udover disse generelle indtryk, saa er der virkelig mange fantastiske ting ting at se her - men det får vente til jeg kommer hjem og billederne sorteret..